

китѣ загракаха — значи, минали се бѣха два часа следъ полунощъ. Аго метна ямурлука на рамо и тръгна. Изведнажъ пронизителенъ женски писъкъ се чу. Още единъ... Още единъ...

Аго хвърли ямурлука и се спусна къмъ господарската кжца. На едно мѣсто той се поспрѣ и се наведе: до стената бѣха нахвърлени дървета. Аго избра едно, поопита го — бѣше нова топоришка, яка, неодѣлана. Аго я стисна здраво и пакъ затича.

Изкачи се по стълбитѣ, вратата предъ него бѣше отворена и той влѣзе въ хаея. Тъкмо въ тая минута вратата на другата стая падна и трима души, които бѣха отвънъ, влѣзоха по нея вжтре, на свѣтлото. Влѣзе и Аго. Панко и двамата селяни, които презъ деня бѣха въ чифлика, съ ножове въ ржце, отиваха къмъ Галунка...

Чу се едно „жхъ!“ — тоя звукъ, който селянитѣ издаватъ кога сѣкатъ дърва. Почервенѣлъ, побѣснѣлъ, Аго развъртѣ топоришката...

*

На другия день Василь си дойде и доведе Василена. Отъ Панко и отъ двамата селяни не бѣше останало ни следа. Само капкитѣ кръвь по стълбитѣ и долу по пжтя, показваха отде бѣха избѣгали. Галунка, още бледна и изплашена, бѣше се посъвзела.